

# WYROK

## W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 czerwca 2015r.

Sąd Okręgowy we Wrocławiu II Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie następującym:

Przewodniczący- Sędzia SO Dorota Stawicka-Moryc

Sędziowie: Sędzia SO Piotr Jarmundowicz (spr.)

Sędzia SO Monika Kuźniar

Protokolant: Elżbieta Biała

po rozpoznaniu w dniu 11 czerwca 2015r. we Wrocławiu

na rozprawie

sprawy z powództwa Spółdzielni Mieszkaniowej (...) z siedzibą we W.

przeciwko A. S.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanej

od wyroku Sądu Rejonowego dla Wrocławia - Krzyków we Wrocławiu

z dnia 8 maja 2014r.

sygn. akt VI C 1326/11

**I. zmienia zaskarżony wyrok w punkcie I w ten sposób, że powództwo oddala; zmienia go także w punkcie II w ten sposób, że zasądza od strony powodowej na rzecz pozwanej 2952 zł kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej pozwanej z urzędu, w tym 552 zł podatku od towarów i usług; zmienia go także w punkcie III w ten sposób, że kwotą 17,70 zł obciąża stronę powodową; zmienia go ponadto w punkcie IV w ten sposób, że punkt ten uchyla;**

**II. zasądza od strony powodowej na rzecz pozwanej 1476 zł kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej pozwanej z urzędu w postępowaniu apelacyjnym, w tym 276 zł podatku od towarów i usług;**

**III. nakazuje stronie powodowej uiścić na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Krzyków we Wrocławiu 2119 zł opłaty od apelacji, od której pozwana była zwolniona.**

Sygn. akt II Ca 1298/14

## UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy dla Wrocławia - Krzyków we Wrocławiu wyrokiem z dnia 8 maja 2014 r. VI C 1326/11 w punkcie I zasądził od pozwanej Antoniny Saldini na rzecz strony powodowej Spółdzielni Mieszkaniowej (...) we W. kwotę 42.377,37 zł wraz z ustawowymi od dnia 19 listopada 2009 r. do dnia zapłaty, w punkcie II zasądzając na rzecz strony powodowej kwotę 2.947 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania. W punkcie III obciążono pozwaną obowiązkiem uiszczenia na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Krzyków we Wrocławiu kwotą 17,10 zł

tytułem nieopłaconych wydatków sądowych, w punkcie IV przyznając radcy prawnemu M. H. od Skarbu Państwa kwotę 2400 zł wraz z kwotą 552 zł tytułem podatku VAT tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej pozwanej z urzędu.

Sąd Rejonowy swoje rozstrzygnięcie oparł na następujących ustaleniach faktycznych:

w dniu 26 listopada 2002 r. Sąd Okręgowy we Wrocławiu w sprawie o sygn. akt XI C 521/99 zasądził od Spółdzielni Mieszkaniowej (...) we W. na rzecz powódki kwotę 34.521,43 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 26 maja 1995 r. oraz kwotę 6.717,51 zł tytułem zwrotu kosztów procesu. Sąd Apelacyjny we Wrocławiu wyrokiem z dnia 24 czerwca 2003 r. w sprawie o sygn. akt I ACa 533/03 oddalił obie wywiedzione od niego apelacje, wzajemnie znosząc koszty postępowania apelacyjnego. Pismem z dnia 23 września 2003 r. strona powodowa złożyła pozwanej oświadczenie, że wierzytelność zasądzona na jej rzecz wyrokiem Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 24 czerwca 2003 r. w dniu 23 września 2003 r. wynosząca 120.687,70 zł zostaje potrącona z kwotą 42.036,91 zł, natomiast kwotę 63.000 zł powódka przelała na konto pozwanej w dniu 26 września 2003 r. Spółdzielnia Mieszkaniowa wystąpiła z wnioskiem o wstrzymanie wykonania wyroku w sprawie o sygn. akt XI C 521/99 aż do uprawomocnienia wskazując, że zapłata zasądzonych przez Sąd należności mogłaby dla niej pociągnąć wyjątkowo ciężkie i nieodwracalne konsekwencje finansowe. Postanowieniem z dnia 22 września 2003 r. Sąd Apelacyjny we Wrocławiu wstrzymał wykonanie wyroku z dnia 24 czerwca 2003 r. sygn. I ACa 533/03 do czasu jego uprawomocnienia. W dniu 3 listopada 2003 r. pozwana wystąpiła do Sądu Okręgowego we Wrocławiu o nadanie wyrokowi z dnia 26 listopada 2002 r. klauzuli wykonalności. W dniu 14 listopada 2003 r. Komornik Sądowy prowadzący postępowanie egzekucyjne na żądanie pozwanej przeciwko powódce o sygn. akt XII Km 1508/08 zajął i przekazał pozwanej kwotę 14.551,72 zł. W dniu 20 listopada 2003 r. Sąd Okręgowy we Wrocławiu uchylił postanowienie z dnia 4 listopada 2003 r. w przedmiocie nadania klauzuli wykonalności wyrokowi Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 26 listopada 2002 r., sygn. akt XI C 521/99 co do punktu I oraz odmówił nadania klauzuli wykonalności wyrokowi Sądu Okręgowego we Wrocławiu sygn. akt XI C 521/99. Postanowienie zostało doręczone pozwanej w dniu 26 listopada 2003 r. W dniu 14 września 2004 r. pozwana wystąpiła do Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Wrocławia - Krzyków Bartosza Borkowskiego z wnioskiem egzekucyjnym przeciwko pozwanej. Występując z tymże wnioskiem pozwana miała wiedzę zarówno o wstrzymaniu wykonania wyroku Sądu Okręgowego do czasu jego uprawomocnienia (doręczenie postanowienia o wstrzymaniu nastąpiło w dniu 26 września 2003 r.) jak również o uchyleniu postanowienia o nadaniu klauzuli wykonalności z dnia 4 listopada 2003 r. i odmowie nadania klauzuli wykonalności wyrokowi Sądu Okręgowego (postanowienie doręczono pozwanej w dniu 1 grudnia 2003 r.). Pismem z dnia 15 września 2004 r. Spółdzielnia Mieszkaniowa (...) we W. podtrzymała oświadczenie z dnia 23 września 2003 r. o potrąceniu zasądzonych kosztów procesu i zaległych należności wskazując, że pozostała do zapłaty kwotę w wysokości 63.000 zł przelano na konto pozwanej z dnia 26 września 2003 r., kwotę 14.551,72 zł wyegzekwował w dniu 14 listopada 2003 r. Komornik Sądowy, natomiast pozostała kwota w wysokości 1.099,07 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi do dnia 15 września 2004 r. została przelana na konto pozwanej dnia 15 września 2004 r.

W dniu 15 września 2004 r. pozwana skierowała do Komornika Sądowego pismo stanowiące uzupełnienie wniosku egzekucyjnego z dnia 14 września 2004 r. wskazując, że kwota 63.000 zł została przelana na jej konto w dniu 26 września 2004 r. przez Spółdzielnię, natomiast kwotę 11.714,73 zł została wyegzekwowana przez komornika Sądowego prowadzącego postępowanie egzekucyjne pod sygn. akt Km 1508/03 i przelana na rachunek bankowy pozwanej. W dniu 16 września Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym dla Wrocławia - Krzyków B. B., na wniosek A. S. dokonał zajęcia rachunku bankowego powódki wskazując, że w prowadzonym postępowaniu należność główna wynosi 34.521,43 zł, odsetki do dnia 16 września 2004 r. wynoszą 78.608,52 zł, natomiast opłata egzekucyjna 20.366,63 zł.

W dniu 17 września 2004 r. Komornik Sądowy ograniczył zajęcie rachunku bankowego powódki do kwoty 34.521,43 zł należności głównej, odsetek do dnia 17 września 2004 r. w wysokości 15.638,27 zł oraz opłaty egzekucyjnej w kwocie 9.028,75 zł. W dniu 28 września 2004 r. do Komornika Sądowego wpłynęło pismo od Spółdzielni informujące, że roszczenie pozwanej zostało w całości zaspokojone wraz z wymieniem sposobu zaspokojenia poszczególnych części,

po czym pismem z dnia 30 listopada 2004 r. Komornik Sądowy poinformował o wydaniu postanowienia o uznaniu kompensaty wzajemnych roszczeń między pozwaną a powódką w sprawach o sygn. akt XII 2087/04 i XII Km 2647/04.

W dniu 3 grudnia 2004 r. pozwana poinformowała, że otrzymała przelew kwoty 1.524,14 zł przelaną na jej rachunek bankowy przez powódkę w dniu 15 września 2004 r. W dniu 22 grudnia 2004 r. Komornik Sądowy zobowiązał A. S. do ustosunkowania się do informacji Spółdzielni o skutecznym potrąceniu swoich wierzytelności z tytułu opłat czynszowych pozwanej w kwocie 35.123,30 zł, w odpowiedzi na co pozwana wniosła o dalsze prowadzenie egzekucji przyznając jednocześnie, że pozwana przekazała na jej rzecz 63.000 zł.

W dniu 31 stycznia 2005 r. prowadzący postępowanie egzekucyjne Komornik Sądowy otrzymał postanowienie Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu, sygn. akt I ACz 31/05 o zmianie postanowienia Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 10 listopada 2004 r. sygn. akt XI C 796/04 w punkcie II w ten sposób, że Sąd zabezpieczył powództwo przez zawieszenie postępowania egzekucyjnego prowadzonego przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Wrocławia Krzyków pod sygn. XII Km 2087/04. W dniu 1 lutego 2005 r. Komornik Sądowy wydał postanowienie o zawieszeniu postępowania egzekucyjnego o sygn. Km 2087/04, w dniu 18 marca 2005 r. zawiadamiając pozwaną o umorzeniu egzekucji z rachunków bankowych Spółdzielni. W dniu 8 czerwca 2006 r. Sąd Apelacyjny we Wrocławiu w sprawie o sygn. akt I A Ca 440/06 wydał wyrok o zmianie wyroku Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 29 grudnia 2005 r., sygn. akt I C 614/05 w punktach I, II i III w ten sposób, że pozbawił wykonalności w całości tytuł wykonawczy w postaci wyroku Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 26 listopada 2002 r. w sprawie XI C 521/99 i zasądził od pozwanej na rzecz strony powodowej kwotę 3.600 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, oddalił apelację pozwanej oraz zasądził od pozwanej na rzecz powódki kwotę 2.700 zł tytułem kosztów postępowania apelacyjnego. Powyższy wyrok uprawomocnił się w dniu 12 grudnia 2007 r.

W związku z przekazaniem odpisu wyroku z dnia 8 czerwca 2006 r. postanowieniem z dnia 11 sierpnia 2008 r. Komornik Sądowy umorzył postępowanie egzekucyjne z wniosku pozwanej przeciwko powódcie ustalając koszty postępowania egzekucyjnego w sprawie na kwotę 9.436 zł. Komornik wyjaśnił, że w toku postępowania wyegzekwowano od powódki kwotę 59.516,31 zł z czego pozwanej przekazano łącznie kwotę 32.941,37 zł, natomiast kwota 17.138,94 zł została zwrócona powódcie.

W dniu 10 listopada 2009 r. Spółdzielnia Mieszkaniowa (...) we W. ostatecznie wezwała A. S. do zapłaty kwoty 78.650,79 zł wraz z ustawowymi odsetkami za zwłokę w płatności, zgodnie z treścią wyroku w sprawie o sygnaturze akt I A Ca 440/06. Pismem z dnia 25 listopada 2009 r. pozwana uznała roszczenie powódki wskazując, że żadaną kwotę zwróci w całości po sprzedaży jej mieszkania, a do tego czasu wniosła o zajmowanie jej na poczet tejże wierzytelności otrzymywanej renty.

Apelację od powyższego wyroku wywiodła pozwana reprezentowana przez pełnomocnika z urzędu, zarzucając mu naruszenie prawa materialnego, tj. przepisu art. 118 k.c., poprzez jego błędną wykładnię, polegającą na przyjęciu, iż roszczenie strony powodowej nie jest związane z prowadzeniem działalności gospodarczej strony powodowej, tj. nie wynosi 3 lata, wobec czego termin przedawnienia roszczeń strony powodowej, w przedmiotowej sprawie, wynosi 10 lat.

Nadto zaskarżonemu wyrokowi zarzucono naruszenie prawa procesowego, tj. przepisu art. 233 § 1 k.p.c., polegające na przekroczeniu przez Sąd granic swobodnej oceny dowodów, a przez to błędne ustalenie stanu faktycznego, poprzez:

- 1) przyjęcie, iż pismo pozwanej do strony powodowej z dnia 25 listopada 2009 r. stanowiło uznanie roszczenia powódki przez pozwaną;
- 2) przyjęcie, iż dopiero postanowienie komornika z dnia 11 sierpnia 2008 r. o umorzeniu postępowania egzekucyjnego w sprawie KM 2087/04 wskazało na fakt powstania szkody i jej zakres oraz wskazanie, iż do tego momentu strona powodowa nie mogła mieć świadomości o powstaniu szkody w określonej wysokości.

W oparciu o tak sformułowane zarzuty strona apelująca wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku, poprzez oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powódki na rzecz pozwanej kosztów postępowania za obydwie instancje, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych, wnosząc nadto o zwolnienie pozwanej w całości od kosztów sądowych.

W uzasadnieniu pozwana podniosła, że roszczenie strony powodowej z tytułu bezpodstawnego wzbogacenia związane było z prowadzeniem przez stronę powodową działalności gospodarczej. Dlatego też, podniesiony przez pozwaną zarzut przedawnienia roszczeń, zasługiwał w całości na uwzględnienie przez Sąd I instancji. Strona powodowa, jako spółdzielnia mieszkaniowa, jest przedsiębiorcą w rozumieniu przepisów szczególnych. Biorąc powyższe pod uwagę należy stwierdzić, iż wszelkie działania związane z przedmiotem działalności przedsiębiorcy należy zakwalifikować jako czynności związane z prowadzeniem działalności gospodarczej. Równocześnie podkreśliła, że strona powodowa wysuwała swoje roszczenie z tytułu bezpodstawnego wzbogacenia, w oparciu o bezpodstawne prowadzenie egzekucji komorniczej przez pozwaną (postępowanie egzekucyjne prowadzone przez Komornika przy Sądzie Rejonowym dla Wrocławia-Krzyków we Wrocławiu Bartosza Borkowskiego, sygn. akt KM2087/04), pomimo pozbawienia w całości wykonalności tytułu wykonawczego, tj. wyroku z dnia 26.11.2002 r. Sądu Okręgowego we Wrocławiu Wydział XI Cywilny, sygnatura akt XI C 521/99, w oparciu o wyrok z dnia 08.06.2006 r. Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu Wydział I Cywilny, sygnatura akt I A Ca 440/06. We wskazanym wyroku z dnia 26.11.2002 r. Sądu Okręgowego we Wrocławiu Wydział XI Cywilny zasądzono na rzecz pozwanej od powódki kwotę 34.521,43 zł - będącą wynikiem wniesionego powództwa o zapłatę z tytułu porozumienia zawartego w dniu 12.07.1991 r. pomiędzy A. S., a Spółdzielnią Mieszkaniową (...) we W. w przedmiocie udzielenia przez A. S. na rzecz Spółdzielni Mieszkaniowej (...) we W. nieoprocentowanej pomocy w finansowaniu budowy budynku położonego we W. przy ulicy (...). Orzeczenie w sprawie o zapłatę w sposób oczywisty określa przedmiot sprawy, jako roszczenie związane z prowadzeniem działalności gospodarczej przez Spółdzielnię Mieszkaniową (...).

W ocenie apelującej, przy zastosowaniu 3 — letniego terminu przedawnienia roszczeń, roszczenie strony powodowej z tytułu bezpodstawnego wzbogacenia stało się wymagalne z chwilą powstania szkody, tj. egzekucji kolejnych kwot pieniężnych przez komornika sądowego z rachunku bankowego powódki w okresie od 14.09.2005 r. (tj. od dnia wystąpienia przez pozwaną z wnioskiem egzekucyjnym przeciwko stronie powodowej) do dnia 16.01.2005 r. (tj. daty ostatniego przekazania przez komornika środków pieniężnych z rachunku bankowego strony powodowej na rzecz pozwanej). Pozew w niniejszej sprawie został wniesiony w dniu 26.04.2011 r., tj. po upływie 3 lat od chwili wymagalności tego roszczenia.

Odnośnie roszczenia strony powodowej o zwrot powstałych z winy pozwanej kosztów komorniczych i zastosowania w tym przypadku przez sąd I instancji 3 - letniego terminu przedawnienia roszczeń terminem wymagalności będzie data, w której strona pozwana dowiedziała się o szkodzie. Postępowanie egzekucyjne zostało zawieszone postanowieniem Komornika Sądowego z dnia 01.02.2005 r. i w toku postępowania egzekucyjnego nie podjęto już kolejnych czynności egzekucyjnych - szkoda w postaci powstałych z winy pozwanej kosztów komorniczych powstała zatem najpóźniej w dniu 31.01.2005 r. Warto również nadmienić, iż w postanowieniu Komornika Sądowego w przedmiocie umorzenia postępowania egzekucyjnego z dnia 11.08.2008 r. stwierdzono, iż koszty postępowania egzekucyjnego zostały zapłacone w toku czynności postępowania egzekucyjnego tj. najpóźniej w dniu 31.01.2005 r. Komornik Sądowy egzekwował należności wynikające z tytułu wykonawczego poprzez zajęcie rachunku bankowego, stąd strona powodowa dowiedziała się o powstałej szkodzie z chwilą każdorazowej egzekucji poszczególnych kwot ze swojego rachunku bankowego. W ocenie apelującej strona powodowa wytoczyła powództwo już po upływie terminu 3 lat od daty wymagalności roszczenia (w dniu 26.04.2011 r.).

Uzasadniając zarzut naruszenia przepisu art. 233 § 1 k.p.c., polegającego na przekroczeniu przez Sąd granic swobodnej oceny dowodów, a przez to błędne ustalenie stanu faktycznego, poprzez przyjęcie, iż pismo pozwanej do strony powodowej z dnia 25.11.2009 r. jest uznaniem przez pozwaną roszczenia powódki pozwana podniosła, że z treści pisma nie wynika uznanie roszczenia będącego przedmiotem niniejszej sprawy. Pozwana w piśmie z dnia 25.11.2009 r. stwierdziła jedynie, iż (...) kwota którą zasądził sąd na rzecz Sp-ni M. (...) - będzie w całości zwrócona przy sprzedaży

mojego mieszkania oraz (...) Póki co, tymczasem proszę zajmować mi w dalszym ciągu rentą dopóty, dopóki nie sprzedam mieszkania. Tym samym w tymże piśmie odnosiła się do egzekucji należności czynszowych zasądzonych na rzecz strony powodowej w innym orzeczeniu będącym tytułem wykonawczym w sprawie egzekucyjnej o sygnaturze akt KM 1508/03. W dacie powyższego pisma, strona powodowa nie prowadziła egzekucji komorniczej wynikającej z roszczenia objętego niniejszą sprawą - nie dysponując tytułem wykonawczym w tym zakresie.

W odpowiedzi na apelację strona powodowa reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika prawnego wniósł o jej oddalenie w całości oraz o zasądzenie na swoją rzecz kosztów postępowania apelacyjnego.

W uzasadnieniu podniesiono niezasadność podnoszonego przez pozwaną zarzut naruszenia prawa materialnego, a to art. 118 k.c. Wbrew twierdzeniom pozwanej nie istnieje związek roszczenia dochodzonego przez powódkę w niniejszej sprawie z prowadzeniem przez powódkę działalności gospodarczej, związku takiego o nie ma. Czynnościami związanymi z prowadzeniem działalności gospodarczej są czynności podejmowane w celu realizacji zadań mieszczących się przedmiocie działalności gospodarczej dokonującego ich podmiotu, pomiędzy czynnością taką, a działalnością gospodarczą istnieć powinien funkcjonalny związek. Działalność spółdzielni mieszkaniowej skierowana „do wewnątrz”, w ramach stosunków członkowskich nie ma charakteru gospodarczego, natomiast może być tą działalnością wobec innych przedsiębiorców, zwłaszcza w toku budowy lub administrowania cudzymi zasobami albo swobodnego gospodarowania własnymi lokalami. W ocenie strony powodowej w odniesieniu do zarzutu przedawnienia roszczeń odszkodowawczych w kwocie 9.436,00 zł stanowiących koszty egzekucji, w pełni zasadnym pozostawało tożsame zastosowanie 3 letniego korespondującego z treścią art. 442<sup>1</sup> § 1 k.c. terminu. Zważając na datę wydania postanowienia komornika o umorzeniu postępowania egzekucyjnego (11 sierpnia 2008 r.) oraz datę wniesienia pozwu (26 kwietnia 2011 r.) zarzut przedawnienia w tymże zakresie również był chybiony.

W ocenie strony powodowej, z uwagi na kompleksową treść pisma, nietrafnym pozostawał także zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. poprzez uznanie, że pismo pozwanej do strony powodowej z dnia 25 listopada 2009 r. obejmowało uznanie przez pozwaną roszczenia powódki.

#### ***Sąd Okręgowy dodatkowo ustalił:***

Wyrokiem Sądu Apelacyjnego z dnia 8 czerwca 2006 r. w sprawie I A Ca 440/06 zostało zmienione orzeczenie Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 29 grudnia 2005 r. w sprawie I C 614/05 w ten sposób, że pozbawiono wykonalności tytuł wykonawczy w postaci wyroku Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 26 listopada 2002 r. w sprawie XI C 521/09. U podstaw rozstrzygnięcia Sądu Apelacyjnego legło stwierdzenie, że wyegzekwowane 32 341,37 zł w sprawie egzekucyjnej XII KM 2087/04 wraz z wcześniej uiszczonymi świadczeniami spowodowało, że Spółdzielnia Mieszkaniowa (...) we W. spełnienia swoje zobowiązanie wobec A. S. wynikające z wyroku Sądu Okręgowego z dnia 26 listopada 2002 r. w sprawie XI C 521/09.

#### ***Dowód:***

wyrok Sądu Apelacyjnego z dnia 8 czerwca 2005 r. wraz z pisemnym uzasadnieniem w sprawie I A Ca 440/06 k. 230 – 237,

#### ***Sąd Okręgowy zważył, co następuje:***

Apelacja pozwanej zasługiwała na uwzględnienie jednakże z innych przyczyn niż w niej podniesione.

Sąd Okręgowy zważył, że podniesiony zarzut naruszenia przez Sąd I instancji art. 233 § 1 k.p.c. nie zasługuje na uwzględnienie.

Skuteczne podniesienie tego zarzutu nie może polegać na przedstawieniu własnej oceny dowodów i subiektywnej wykładni treści dokumentów, z których przeprowadzono dowody. Aby można mówić o naruszeniu art. 233 § 1 k.p.c. należy wykazać, że Sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego. Nie jest natomiast

wystarczające przekonanie strony o innej niż przyjęta przez Sąd wadze (doniosłości) poszczególnych dowodów i o ich odmiennej ocenie niż ocena dokonana przez Sąd.

Zasada swobodnej oceny dowodów określona tym przepisem wyraża się w jej ocenie według własnego przekonania Sądu, opartego na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału dowodowego. Jej istotną cechą jest bezstronność, brak arbitralności i dowolności, przestrzeganie zasad logicznego rozumowania i zasad doświadczenia życiowego w wyciąganiu wniosków. Wszechstronne rozważenie zebranego materiału oznacza natomiast uwzględnienie wszystkich dowodów przeprowadzonych w postępowaniu oraz wszystkich okoliczności towarzyszących przeprowadzaniu poszczególnych środków dowodowych, a mających znaczenie dla ich mocy dowodowej i wiarygodności.

Wszystkim wskazanym wyżej kryteriom odpowiada - zdaniem Sądu Okręgowego - ocena dowodów dokonana przez Sąd I instancji. Ocena zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego została dokonana w sposób obiektywny, rzetelny i wszechstronny. Wszystkie przeprowadzone dowody zostały przez Sąd Rejonowy przywołane i omówione.

W tym miejscu należy zauważyć, że Sąd Okręgowy jedynie dodatkowo poczynił ustalenia w zakresie rozstrzygnięcia Sądu Apelacyjnego w sprawie I A Ca 440/06, które miały rozstrzygające znaczenie dla sposobu oceny zgłoszonego w pozwie żądania.

Tym samym Sąd Odwoławczy, działając na podstawie art. 382 k.p.c., po ponownym, samodzielny przeanalizowaniu zgromadzonego materiału dowodowego przez Sąd Rejonowy, za własne przyjął ustalenia faktyczne poczynione przez ten Sąd, przy uwzględnieniu poczynionych dodatkowo na etapie postępowania apelacyjnego ustaleń faktycznych.

Zdaniem Sądu Okręgowego niezasadny jest zarzut naruszenia przez Sąd Rejonowy przepisu art. 118 k.c. W tymże zakresie Sąd Okręgowy podziela zapatrywania strony powodowej przedstawione w odpowiedzi na apelację.

Strona powodowa swoje roszczenie wiązała ze spełnieniem nienależnego świadczenia na rzecz pozwanej. Wskazać należy, że zgodnie z art. 118 k.c., jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi dziesięć lat. Już sama treść tego przepisu wskazuje jednoznacznie, że roszczenia majątkowe, dla których prawo nie przewiduje innych terminów przedawnienia, przedawniają się z upływem dziesięciu lat. W konsekwencji, jeżeli przepisy tytułu V księgi trzeciej kodeksu cywilnego (art. 405 - 414) regulujące instytucję bezpodstawnego wzbogacenia nie zawierają postanowień przewidujących inne terminy przedawnienia, to do roszczeń z tego tytułu mają zastosowanie ogólne terminy przedawnienia. Jest to oczywiste i nigdy nie budziło żadnych wątpliwości, w związku z czym jest to wystarczający argument dla tezy, że wierzytelność z tytułu bezpodstawnego wzbogacenia ulega przedawnieniu z upływem dziesięciu lat. Nie oznacza to jednak, że w rachubę nie może wejść okres trzyletniego przedawnienia przewidziany w art. 118 k.c. dla roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej. Należy zważyć, że zróżnicowanie terminów przedawnienia określonych w art. 118 k.c. nie zależy ani od charakteru podmiotu, któremu roszczenie przysługuje, ani od charakteru rozstrzyganej sprawy (cywilna czy gospodarcza), a wyłącznie od rodzaju roszczenia kwalifikowanego z punktu widzenia jego związku z określonym rodzajem działalności (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 stycznia 1998 r., III CKN 9/98, nie publ. oraz uzasadnienie uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 11 stycznia 2002 r., III CZP 63/01, OSNC 2002, nr 9, poz. 106). Jeśli zatem określony podmiot (z reguły przedsiębiorca) występuje z roszczeniem związanym z prowadzeniem działalności gospodarczej, to roszczenie to podlega trzyletniemu przedawnieniu, niezależnie od tego, czy kierowane jest ono w stosunku do innego przedsiębiorcy czy też osoby nie będącej przedsiębiorcą, w szczególności np. do konsumenta.

W niniejszej sprawie roszczenie strony powodowej nie pozostawało w związku prowadzoną działalnością gospodarczą. Powoduje to, że dla jej roszczenia termin przedawnienia wynosi 10 lat.

Ponadto nie upłynął termin przedawnienia w zakresie żądania zapłaty kwoty 9 436 zł. Sąd Rejonowy trafnie przyjął, że wobec wniesienia pozwu w dniu 26 kwietnia 2011 r. nie upłynął termin przedawnienia określony w art. 442<sup>1</sup> k.c.

Zważyć jednak należy, że żądanie pozwu nie zasługiwało na uwzględnienie. Sąd Rejonowy pominął bowiem przy rozpoznawaniu roszczenia strony powodowej wyrok Sądu Apelacyjnego z dnia 8 czerwca 2006 r. w sprawie I A Ca 440/06. Orzeczeniem tym został zmieniony wyrok Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 29 grudnia 2005 r. w sprawie I C 614/05 w ten sposób, że został pozbawiony wykonalności tytuł wykonawczy w postaci wyroku Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 26 listopada 2002 r. w sprawie XI C 521/09. Sąd Apelacyjny w pisemnym uzasadnieniu swojego orzeczenia wskazał, że „(...) Komornik wyegzekwował i przekazał pozwanej do momentu zawieszenia postępowania egzekucyjnego łącznie 32 341,37 zł (...)”. W tym miejscu należy zauważyć, iż jest to ta sama kwota, zwrotu której, dochodzi od pozwanej w niniejszym postępowaniu strona powodowa.

Sąd Apelacyjny dalej wskazał, że „(...) Przy uwzględnieniu tej kwoty, jak również kwoty 1.524,14 zł zapłaconej przez SM dobrowolnie przelewem bankowym w dniu 15.09.2004 r oraz umorzonej wskutek skutecznego potrącenia w sprawie I C upr 6/03, należy podnieść, że w dacie orzekania przez Sąd I instancji w niniejszej sprawie zasadne było roszczenie strony powodowej o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego w całości, skoro świadczenie nim objęte zostało zrealizowane w całości, a nadal powódka dążyła wyegzekwowania w postępowaniu XII Km 2087/04 należności głównej w wysokości 9.519,86 zł, 141,14 zł tytułem odsetek ustawowych odsetek należnych do dnia 7.03.2005 r. plus dalsze odsetki ustawowe od kwoty głównej poczynając od dnia 8.03.2005 roku. (...) Ocena całości zebranego w sprawie materiału dowodowego prowadziła wniosku, że w chwili wydania przez Sąd I instancji wyroku zobowiązanie Spółdzielni Mieszkaniowej (...) wobec A. S. wynikające z przedmiotowego tytułu wykonawczego zostało spełnione wskutek dobrowolnej zapłaty na jej rzecz kwoty 64.524,14 zł, umorzenia należności w wysokości 16.731,47 zł z odsetkami oraz kwoty 6.913,61 zł wynikającego ze skutecznego potrącenia w sprawie I C upr 6/03 potwierdzonego treścią wyroku Sądu Rejonowego w tej sprawie oraz wyegzekwowania kwot przez komornika w obu postępowaniach egzekucyjnych (...)”.

Z treści rozstrzygnięcia Sądu Apelacyjnego wynika, że powództwo o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego zasługiwało na uwzględnienie m.in. na skutek wyegzekwowania przez komornika kwoty 32 341,37 zł. W konsekwencji brak jest podstaw do stwierdzenia, że wyegzekwowana w sprawie XII KM 2087/04 kwota była świadczeniem nienależnym, a tym samym do żądania jej zwrotu przez pozwaną. Nie można bowiem zasadnie twierdzić, że spełnione przez stronę powodową świadczenie w wysokości 32 341,37 zł było świadczeniem nienależnym, o którym jest mowa w art. 410 § 2 k.c. Strona powodowa w dacie wyegzekwowania przez komornika w sprawie XII KM 2087/04 kwoty 32 341,37 zł była nadal dłużnikiem pozwanej na podstawie tytułu wykonawczego w postaci wyroku Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 26 listopada 2002 r. w sprawie XI C 521/09. Dopiero ta kwota w powiązaniu z wcześniej spełnionymi świadczeniami dała podstawę do uwzględnienia żądania pozbawienia wykonalności tytułu wykonawczego. Podkreślić trzeba, że uwzględnienie żądania strony powodowej skutkowało by tym, że pozwana musiałaby oddać świadczenie, które jej słusznie przysługiwało na podstawie wyroku Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 26 listopada 2002 r. w sprawie XI C 521/09.

Brak podstaw do stwierdzenia, aby kwota 32 341,37 zł była świadczeniem nienależnym przesądza o niezasadności żądania zwrotu poniesionych przez stronę powodową kosztów postępowania egzekucyjnego w sprawie XII KM 2087/04. Tym samym żądanie pozwu nie zasługiwało na uwzględnienie, a apelacja, pomimo błędnych zarzutów, musiała skutkować zmianą zaskarżonego orzeczenia.

W tym miejscu należy, że zgodnie z art. 365 § 1 k.p.c. orzeczenie prawomocne wiąże nie tylko strony i sąd, który je wydał, lecz również inne sądy oraz inne organy państwowe i organy administracji publicznej, a w wypadkach w ustawie przewidzianych także inne osoby. Związanie innych sądów orzekających w sprawach, w których wyroki zapadły później polega na niedopuszczalności kwestionowania ustaleń stanowiących przedmiot rozstrzygnięcia, nawet jeżeli ustalenia te są niewłaściwe jako oparte na nietrafnej argumentacji. Taki pogląd można uznać za utrwalony w orzecznictwie Sądu Najwyższego (porównaj wyrok z dnia 19 października 2012 r., V CSK 485/11 oraz postanowienia z dnia 21 października 2005 r., III CK 125/05 i z dnia 9 grudnia 2009, IV 297/09 niepubl.). Podkreślić należy, że nie ma znaczenia, iż ustalenia dotyczące wskazanego wyżej przedmiotu rozstrzygnięcia nie wynikają wprost z sentencji wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu. Chociaż co do zasady związane dotyczy tylko sentencji wyroku albo postanowienia

wydanego w postępowaniu nieprocesowym, to jednak gdy z sentencji nie wynika zakres przedmiotowy rozstrzygnięcia, można go ustalić biorąc pod uwagę motywy rozstrzygnięcia zawarte w uzasadnieniu. Jeżeli prawomocnie przesądzona zostaje podstawa rozstrzygnięcia to nie można jej zmieniać, nawet jeżeli za zmianą przemawiają ważne argumenty. Prawomocny orzeczenie sądu wiąże wszystkie organy i oczywiście same strony, które powinny w oparciu o jego treść podejmować dalsze czynności z uwzględnieniem tego związania. Takie stanowisko, co do rozumienia skutków art. 365 i 366 k.p.c. jest utrwalone w orzecznictwie Sądu Najwyższego (patrz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2015 r. w sprawie V CSK 192/14, Lex nr 1663143).

Kierując się powyższymi motywami Sąd Okręgowy działając na podstawie art. 386 § 1 k.p.c., zmienił zaskarżony wyrok w pkt. I i powództwo oddalił.

Konsekwencją zmiany pkt. I zaskarżonego wyroku była konieczność zmiany rozstrzygnięcia w zakresie kosztów procesu. Wobec faktu, że pozwana była reprezentowana przez pełnomocnika z urzędu oraz żądanie pozwu nie zostało uwzględnione, strona powodowa obowiązana jest, na podstawie art. 98 k.p.c. w związku z postanowieniami Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (§ 17 w związku z § 6 pkt. 5) do poniesienia wydatków związanych z udzieloną pozwanej pomocą prawną w postępowaniu przed Sądem I instancji.

Z tych samych przyczyn zmianie podlegał pkt. III zaskarżonego wyroku. Sąd Okręgowy obciążył stronę powodową obowiązkiem zapłaty na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Wrocławia Krzyków kwoty 17,70 zł, z uwagi na wynik procesu (art. 83 ust. 1 w związku z art. 113 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych). Jednocześnie Sąd Odwoławczy uchylił pkt. IV zaskarżonego wyroku wobec zmiany jego pkt. I i obciążenia obowiązkiem zwrotu kosztów wynagrodzenia pełnomocnika z urzędu pozwanej strony powodowej.

Orzeczenie w przedmiocie kosztów postępowania apelacyjnego znajduje uzasadnienia w art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w związku z art. 99 k.p.c. i § 12 ust. 1 pkt. 1 w związku z § 17 i § 2 ust. 3 w związku z § 6 pkt. 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu.

Apelacja pozwanej zasługiwała na uwzględnienie w całości. Wobec powyższego strona powodowa obowiązana jest do poniesienia kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym pełnomocnika z urzędu pozwanej.

Kierując się powyższymi względami Sąd Okręgowy, działając na podstawie powołanych wyżej przepisów, orzekł jak w pkt. II sentencji wyroku.

Orzeczenie w przedmiocie obciążenia strony powodowej obowiązkiem uiszczenia opłaty sądowej od apelacji, od obowiązku uiszczenia której zwolniona była pozwana (pkt. III wyroku) znajduje uzasadnienie w art. 113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych.